

homitust saadik tungis rahvas kirikus. Savonarola astus kantsle peale ja seletas Ilmutamise raamatut edasi. Walju healega kuulutas tema kolme talemist: Kirik saab ehitels karistatud, siis uuendatud, ja see kõik tuleb warmalt. See jutlus mõjus, kõikeis Florenzi ringkondades räägiti wägewast jutlustegijast; ka ilmatargad jätsiwad oma Plato maha ja rääkiswad sellest mehest, kelle wägew sõna nüüd lahetsa aastat Florenzis walitsema pidi. Seda aastal 1491 oli San Marco kloostris kirik kuuljate hulladele liiga weike; Savonarola asus oma kogudusega Dom-kirikusse ja selle uhte koolkatuse all kostis nüüd Khristuse-tulemise pühadel ja paastu-aéal, peale selle wähemalt üks kord igas kuus, Savonarola pörutaw prohwetihéal. Halastamata nuhtles tema ülemate ja alamate umbwoorust, halastamata tõsidusega tähendas tema selle uutmoodi paganuse peale, mis Kristi-rahwa keskis wõimust wõtnud oli, ja päris pattude lahjetsemist ja ümberpöörämist, kõige pealt kloostris ja kiriku-waimulikkude meeste poolest, kelle roojane elu ja patud ilmalikkudele inimestele ülipahaks eeskujuks saanud oliwad. Et Medici suguwõsa kõrklus, wägivald ja patune elu linna ja maad hukatuse sisse saadaks, selle peale oli tema kindel ja seda ei salganud tema omais julgeis jutlustes ka rahwa ees mitte. Tema ei kummardanud

Lorenzo ees, kui see kardetud mees kirikusse tuli, nagu teised jutlustegijad seda tegiwad. Kui teda aastal 1491 San Marco kloostris prioriks waliti, siis ei läinud tema mitte selle „Principe“ paleesse, temale auustust ja sõnakuulmist tõutama, nagu tema eelkäijad seda teinud oliwad. Paha meelega kaebas Lorenzo: „Mäate, üks wõeras tuleb minu majasse“ ja ei arwa tarwis olema, mind teretama tulla.“ Siiski tunnistas see wägivaldne, seda kõik meelitasiwad: „Tema on ainus õige munk, keda mina tunnen.“ Savonarola aga wastas selle peale ettekuulutamisega, et Lorenzo, paapst Innocenz VIII. ja Prantsusmaa kuningas Ludwig XI. pea surnute sellä luetud saada, mis ka tõeste nenda sündis. Märtskuu 8. päawal 1492 suri Lorenzo, Märtskuu 25. päawal paapst ja Veikufekuu 30. päawal 1493 Prantsusmaa kuningas. Oma surmawoodi pealt lastis Lorenzo Savonarola't oma juure kutsuda. Tema raskest patud ei annud temale rahu, tema igatses pattude andeksandmist kiriku poolt. Kõiki teisi preestreid oli tema kui argu meelitajaid tundma õppinud, selle munga poolt lootis tema täielist tõtt kuulda. Halastusega waatas pihti-isa rusutud haige peale, päris aga pattude andeksandmise kuulutusels kolme: „Uju Jumala armuheitmist!“ „Mina usun.“ „Anna tagasi, mis sina rööwinud oled!“ Lorenzo lohus